

Grimm

legszébb meséi

3. kötet

Editura KEDVENC Kiadó

Székelyudvarhely 2021
ISBN 978-606-8638-92-8

Tartalomjegyzék

JANKÓ SZERENCSEJE	5
A TÁNCOS-DALOS KIS PACSIRTA.....	15
AZ ERDEI ANYÓKA	25
PALACKBA ZÁRT SZELLEM	31
A KÉK FÉNYŰ LÁMPÁS	40
A LIBAPÁSZTORLÁNY	52
A HÁROM TESTVÉR	62
A NÉGY FORTÉLYOS TESTVÉR.....	66
RIGÓCSŐR KIRÁLY.....	73
A SZÉTTÁNCOLT CIPELLŐK.....	84
A HAT SZOLGA.....	93
A HAT HATTYÚ	106
A BRÉMAI MUZSIKOSOK	116

E mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Grimm, Jakob; Grimm, Wilhelm

Grimm legszébb meséi / Jakob și Wilhelm Grimm -
Odorheiu Secuiesc: Kedvenc Kiado, 2021
ISBN 978-606-8638-92-8

821.111

JANKÓ SZERENCSEJE

Jankó hét esztendeig szolgált egy uraságnál. Mikor a hetedik esztendő is letelt, a gazdája elé állt.

– Szeretnék hazamenni az édesanyámhoz, kérem a bérémet!

– Derekasán dolgoztál, hűséggel szolgáltál – mondta a gazda –, amilyen a munka volt, olyan lesz a fizetség is.

Azzal adott neki egy nagy darab aranyat, akkorát, mint Jankó feje. A fiú elővette a keszkenőjét, belekötötte az aranyat, aztán a vállára vette, és elindult vele hazafelé. Szedte a lábát szaporán, s egyszercsak meglátott messziről egy lovast: egyre közeledett, s nagy vidáman léptetett el Jankó mellett a paripáján.

– Hajaj – szakadt ki Jankóból a sóhajtás –, szép dolog a lovaglás! Az ember úgy ül a nyeregben, akár egy széken; nem üti meg mindenféle kőben a lábát, cipőt sem koptat, mégis halad; az ám a jó sor!

A lovas meghallotta a fohászkodást, megállt, és leszólt neki:

– Ha jobb lóháton, minek jársz gyalog?

– Mit tehetnék egyebet – mondta búsan Jankó –, itt ez a kolonc a nyakamon, haza kell vinnem az édesanyámnak. Igaz, hogy színaranyból van, de azért nagyon terhemre esik: a fejemet is húzza, a vállamat is nyomja.

– Tudod, mit? – szólt a lovas. – Cseréljünk! Neked adom a lovamat a koloncodért.

– No, te szegény, lesz is mit cipelned! – mondta Jankó vidáman, és tüstént ráállt a cserére. A lovas nyakába vette az aranyat, fölsegítette Jankót a lóra, és kezébe adta a kantárszárat.

– Tudsz-e lovagolni?

– Még eddig sosem próbáltam.

– Könnyű mesterség, hamar beletanul az ember. Ha gyorsan akarsz menni, csak csettints egyet, és szólj rá a lóra, hogy: hopp- hopp! Ennyi az egész tudomány.

– Hát ez igazán nem boszorkányság! – mondta Jankó.

Megköszönte a tanítást, és útnak eredt.

Vígan ült a lovon, tetszett neki a nagy szabadság s kényelem, hogy neki csak ülnie kell, a ló meg lépked helyette. Aztán meg mennyivel szebb onnét fönről a nyeregből, mint alant a poros országúton. Frissebb a levegő, messzebbre látni!

Egy ideig poroszkált, de aztán úgy találta, gyorsabban is haladhatna; nem azért van lova, hogy csak úgy mendegéljen, mint a gyalogos ember!

Csettintett egyet-kettőt, és hetykén elkiáltotta magát:

– Hopp-hopp!

A paripa a fülét hegyezte; a második hoppra szökkent egyet, és vágtni kezdett. Jankó jóformán föl sem ocsúdott, máris lent hevert az útszéli árokban. A ló meg világgá szaladt volna, ha egy paraszt szemközt nem ballag az úton a tehenével, és meg nem fogja.

Jankó nagy nehezen föltápáskodott, sajgott minden porcikája, beletellett egy kis idő, míg a kezét-lábát megtalálta.

Akkorra odaért mellé a paraszt is a tehénnel meg az elfogott lóval.

– Nem jó mulatság a lovaglás – mondta panaszosan Jankó –, különösen, ha valaki ilyen cudar dögre akad, amilyen az enyém. Ide-oda hányja magát, mindig hátrasunyít, csak azt várja, mikor vetheti le az embert. Még jó, hogy a nyakamat nem szegtem! Mennyivel jobb egy tehén! Azt szép kényelmesen elterelgeti az ember, s tejet is ad, vajat is ad naponta, nem úgy, mint a ló: az csak a szénát falja, meg a zabot ropogatja reggeltől estig, s kieszi az embert a vagyónából! Mit nem adnék érte, ha egy ilyen tehenem volna!

– Hát ha úgy megtetszett neked a tehenem, nem bánom, elcserélem a lovaddal – mondta a paraszt.

Egyéb se kellett Jankónak! Nyomban ráállt az alkura. A paraszt föl pattant a paripára, és elvágtatott, ő meg szép lassan hajtani kezdte maga előtt a tehenet, s közben váltig azon örvendezett, milyen jó vásárt csapott.

„Ha csak egy karaj kenyeret keresek is napjában – gondolta –, mindig lesz mit kennem rá.

Ehetem vajat is, sajtot is, amikor jólesik, ha pedig megszomjazom, nosza, megfejem a tehenemet, és friss tejet iszom. Nem is kívánhatnék vígabb sort magamnak!”

Ahogy így tűnődött, elért egy csárdához. Betért az ivóba, és nagy örömeben minden elemózsiáját megette egy ültő helyében. Elköltötte az ebédjét, aztán a vacsoráját; volt még egy garasa, azon sört hozatott rá.

Mikor jóllakott, továbbindult, terelte maga előtt a jámbor tehenet az édesanyja faluja felé. Közben telt az idő, a

nap mind följebb hágott az égen, lassan delelőre ért, csak úgy égette a pusztát, azon meg jó óra járásnyira körös-körül egyéb sem volt, mint leperzselt fű. Jankó úgy szomjazott, majd a szájpadról ragadt a nyelve. Túrte egy darabig, de aztán észbe kapott.

„Minek kínlódom én, ha egyszer könnyű segíteni a bajomon! – gondolta. – Megfejem a tehenemet, s iszom egyet!”

Volt ott egy csonka akácfa, villám sújthatta valaha; csak a megfüstölt maradék dereka sínylett a homokban meg pár fattyúhajtás a tövénél, szárazságban megzsugorodott, nyomorék levelekkel.

Jankó kikötötte hozzá a jószágját, edény híján alátette a børsapkáját, s míg a tehén a fattyúhajtásokat rázogatta, nekilátott a fejésnek.

De akárhogy rángatta a Riska tögyét, egy csepp nem sok, annyi tejet sem tudott kipréselni belőle. Nem is úgy ült neki, ahogyan kellett volna, hiszen soha életében nem fejt még; a tehén meg, akármilyen béketűrő is volt, végül is ráunt a sok rángatásra, döfködésre, s a hátsó lábával úgy fejbe rúgta Jankót, hogy az egy mukk nélkül elterült a földön, és néhány pillanatig azt sem tudta, hol van.

Szerencsére arra jött egy hentes; jóképű süldőt tolt a talicskáján.

– Mi a baj, koma? – kiáltotta, és talpra segítette Jankót.

– Majdnem megölt ez az átkozott jószág! – mondta a fiú, és keserves képpel tapogatta fején a jókora púpot. – Meg akartam fejni, és úgy megrúgott, hogy a csillagokat láttam!

– Ezt ugyan hiába fejed! – mondta a hentes, ahogy közelebből megszemlélte a tehenet. – Nem tejel ez többé! Ki-mustrált vén jószág, legföljebb ha igára jó, vagy arra, hogy levágják.

– Ej, ej ki gondolta volna! – csóválta a fejét Jankó. – Nem mondom, nem rossz ha az embernek van mit levágnia a háznál, ráadásul ekkora nagy állat! Csakhogy én nem szeretem a marhahúst, olyan száraz, mint a fűrészipor. Már akkor inkább egy ilyen süldő kellene nekem. Az igen, abból olyan kolbászt lehet csinálni, hogy a tíz körmét megnyalja utána az ember!

A hentes gondolt egyet.

– Tudod, mit? A kedvedért elcserélem a süldőmet a tehenedre.

– Az ég áldjon meg a jó szívedért! – örvendezett Jankó.

Odaadta a hentesnek a tehenét, leszedte a süldőt a talicskáról, madzagot kötött a nyakába, s elindult vele nagy vidáman arrafelé, amerre a legközelebbi falu tornya integetett.

Ment, mendegélt, húzta maga után a süldőt. Egyszer csak melléje szegődött egy legényke, szép fehér libával a hóna alatt. Beszédbe ereszkedtek, hogy jobban teljék az idő.

– Sokat kell dolgozni a mai világban – mondta a legényke –, amíg az ember egy ilyen malacnak az árát megkeresi.

– Dolgozni dolgoztam hét kerek esztendőt – felelte Jankó –, hanem a malacomat, azt úgy cseréltem az imént egy tehenéért.

Azzal elmondta, miféle jó üzletet kötött egyre-másra.

A legényke furcsállotta egy kicsit a dolgot; úgy gondolta,

talán ugratni akarják, s nem szólt hozzá semmit; inkább a libájáról kezdett beszélni.

– Keresztelőre viszem ide a szomszéd faluba – mondta. – Megvan a súlya, nemhiába tömik nyolcadik hete! Olyan pecsenye lesz belőle, kibuggyan a zsírja, ha beleharapnak!

– Szép jószág, nem mondom, de az én süldőm se kutyá! – büszkélkedett Jankó.

Erre a legényke nem felelt semmit, hanem egy kis idő múlva elkezdett nyugtalanul jobbra meg balra tekingetni, mintha attól félne, hogy rájuk tör valaki.

– Mi az – kérdezte Jankó –, mit lesel te folyton?

– Semmit, csak úgy kémlelődom – dünnyögte a legényke.

Mentek megint egy darabot; akkor megállt, odafordult Jankóhoz:

– Ezzel a te süldőddel is valami baj van a kréta körül. Most jövök a faluból, ott éppen egy ilyet loptak ki a bíró óljából. Attól tartok, hogy éppen ezt! Mindenfelé keresik a tolvajt; bajos dolog volna, ha elcsípnének ezzel a disznóval. Még az a legkevesebb, ha dutyiba dugnak!

– Uram teremtőm! – rebegette Jankó, és elszorult a szíve. Megragadta a legényke karját: – Kérlek, segíts ki a veszedelemből! Te ismerős vagy erre felé, add ide a libát, és vidd a süldőt, eredj vele, amerre látsz!

– Nagy kockázat – mondta a legényke hamiskásan –, de nem venném a lelkemre, hogy póruul járj!

Fogta a madzagot, és gyorsan letért a süldővel egy dűlőút-